noeralluny_+gran.indd 1 15/10/9 17:52

noeralluny_+gran.indd 2 15/10/9 17:52

No era lluny ni difícil

ELS LLIBRES DE L'ÓSSA MENOR

315

noeralluny_+gran.indd 3 15/10/9 17:52

noeralluny_+gran.indd 4 15/10/9 17:52

JOAN MARGARIT

No era lluny ni difícil

EDICIONS PROA
BARCELONA
2010

noeralluny_+gran.indd 5 15/10/9 17:52

Disseny de la coberta: Typerware®
Imatge de la coberta: © Mariona Ribalta

Primera edició: octubre de 2010

© 2010 Joan Margarit

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU
Peu de la Creu, 4
08001 Barcelona
proa@grup62.com
www.proa.cat

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Composició i compaginació: Edilínia, SL
Impressió:
ISBN: 978-84-7588-181-2
Dipòsit Legal: B-

Sumari

No era lluny ni difícil 11
Passejant 13
L'amor tindrà l'última paraula 15
Classicisme 17
Murs de pedra en sec 19
Penúltim poema a la meva mare 21
Tancant l'apartament de la platja 23
Balada de la poesia 25
La part més fosca del camí 27
Raquel 29
Aquí t'espero 31
Túnel 33
L'explicació 35
L'origen de la tragèdia 39
Recursos 41
Joves en la nit 43
Cérvol 45
Boies 47
En sortir d'un cinema 49
Vell a la platja 51
Conte metafísic 53
Un lloc 55
Últim poema a la meva mare 55

Lírica dels 70 anys 57
Penalitats 59
El sol damunt d'un retrat 61
L'hora més greu 63
Arquitecte a Las Palmas 65
Parella 67
Museu de l'Holocaust, Jerusalem 69
Lectura 71
Carrer de nit a Santa Coloma 73
Capvespre 75
Una història 77
Maig del 68 79
La crida de les mares 81
Aniversari amb estàtua 83
Càncer de mama 85
Fragments 87
Voldran que et moris 89
El que em sosté 91
Quina mena de vides 93
Navegant solitari 95
Crepuscle 97
El Halley a Forès 99
Com les gavines 101
Aquells temps 103

EPÍLEG 105

A la nena de les fotografies en blanc i negre de finals dels anys 40 i començaments dels 50, que ara és en un d'aquests poemes.

No era lluny ni difícil

Ha arribat aquest temps
que la vida perduda no fa mal,
que la luxúria és un llum inútil
i l'enveja s'oblida. És un temps
de pèrdues prudents i necessàries,
no és un temps d'arribar, sinó d'anar-se'n.
És ara quan l'amor
coincideix a la fi amb la intel·ligència.
No era lluny ni difícil.
És un temps que només em deixa l'horitzó
com a mesura de la soledat.
El temps de la tristesa protectora.

noeralluny_+gran.indd 11 15/10/9 17:52

Passejant

Li agrada caminar sol pels carrers,
amb les mans a l'esquena, sense pressa,
entre la gent i els cotxes del matí.
Complidor, aquell nen
ha estat obedient tota la vida.
Ara surt del darrere
del que, tants anys, va disfressar-lo d'home.
Hi ha algunes coses que no han canviat,
coses breus i suaus, com les absències
que les primeres llums encenen al crepuscle.
Recorda quan al nen que ara ha tornat
li explicaven que els morts eren al cel.
Aquest cel que a vegades és tan blau,
que és tan fred quan s'allunya de la terra,
tan negre quan s'hi encenen les estrelles.
El nen torna i l'agafa de la mà.
Tots dos van allunyant-se
fins a ser un punt al cel. Ocells de pas.

noeralluny_+gran.indd 13 15/10/9 17:52

L'amor tindrà l'última paraula

Era un pis alt. De nit. Davant dels vidres,
mentre mirava la ciutat, pensava:
Si des de rere meu ella em veiés
li podria inspirar la confiança
del pilot a la proa de la nau.
Però no era res més que una ciutat de nit.
La llarga vida junts. I ara sentia
que tot havia estat un invent seu,
un ordre previ a alguna altra cosa
que mai no va arribar.
Es podria tractar d'algun vell malentès.
Una casa cremada on cadascú
encén les seves llums.
Es va anar despullant: tot era escrit
en aquell cos de vell en el mirall.
No hi havia res més. L'amor tindria
a partir d'ara l'última paraula.
I, en silenci, es va posar a plorar.

noeralluny_+gran.indd 15 15/10/9 17:52

Classicisme

Al servei militar van declarar-me
tirador de primera. Apuntava
imaginant que era a la vora d'un abisme,
d'esquena, amb els talons damunt del buit.
En disparar, tancava els ulls,
mirava cap a un lloc dins meu.
La vida va esborrar aquella història
fins una nit de quaranta anys més tard,
en la penombra de la cambra
on s'estava morint la nostra filla.
Amb quina ràbia vaig tancar els ulls
en aquell coit desesperat.
Per això ara visc en un indret
on només compten els diners,
els justos per comprar una soledat
que s'assembli a l'amor. I que potser és l'amor.

noeralluny_+gran.indd 17 15/10/9 17:52